

Fraværende med Orlov.

Andresen. Jungstrup.

Gronborg.

Fraværende.

Bardenfleth. Jagd.
Bunzen. Poulsen, C. M.
Damgaard. Spønneck.
Drewsen, M.

Som Følge af denne Afstemning bortfaldt de øvrige til 3die Behandling af Lovforslaget fællede Endringsforslag.

Formanden: Der staaer nu tilbage at sætte Loven i dens Heelhed til Forhandling, og da til Afstemning. Forhandlingerne ere saaledes aabnede over Loven i sin Heelhed.

C. A. Hansen: Da jeg sidst havde Ordet, blev jeg afbrudt i at udvikle de forskjellige Grunde, som kunde bestemme saavel Godseieren som de hoveirigjørende Bønder til at ønske under visse Omstændigheder at bibeholde idetmindste midlertidigt Hovet. Det kunde saaledes tænkes, at f. Ex. de Bønder, der boede nærmest omkring Hovedgaarden, maatte ansee det i pengetranke Tider bedst tjenligt for dem at gjøre Hovet, istedet for at udsætte sig for en større eller mindre constant aarlig Udtælling, dog — det er mindre vigtigt, hvilken Grund der bestemmer dem dertil; mit Ønske var kun at vide, om, naar baade Godseierne og de Totrediede af Hovbønderne ønskede i kortere eller længere Tid at lade Hovetforholdet bestaae, om da den ene Trediede kunde tvinge dem desuagtet til Afsløsning, og jeg tillader mig, da dette ikke er mig klart af den Maade, hvorpaa det er udtrykt i Lovens § 1, at rette det Spørgsmaal til den høitagtede Indenrigsminister, om det er ubetinget Evang, der tilsigtes eller ikke, om Afsløsning skal skee for hele Godset, naar $\frac{1}{3}$ Part forlanger den, selv om Godseieren og de øvrige Hovbønder ønske at bibeholde Hovet, eller om Afsløsningen kun skal skee for deres Bedkommende, der forlange den? (Ophold).

Formanden: Naar den ærede Rigsdagsmand har udtalt sig, vil den ærede Indenrigsminister svare, hvis han dertil finder Foranledning, men jeg vilde bede den ærede Rigsdagsmand først at ville slutte.

C. A. Hansen: Ja, jeg har for Dels blikket Intet videre at anføre.

Indenrigsministeren: Naar $\frac{1}{3}$ af Hovbønderne gjøre Fordring paa Lovens Aendelse, da træder den i Virksomhed, Commissionerne blive samlede, Forhandlingerne begynde, men efter § 4 kan der ved Mægling tilvelebringes en mindelig Overenskomst, og, naar der baade Hovseierne og Bønderne selv ere enige om, at Hovet kun afløses for en Deel af Bøndernes Bedkommende og derimod vedbliver for andre Bønder Bedkommende, da kan der ikke være Noget derimod; det er Noget, som kan vedtages ved mindelig Overenskomst. Ved den tidligere stedfundne Afslutning blev jeg forhindret fra at give Svar paa den Dødsfordring, som den ærede Ordfører rettede til mig, og som navnlig gik ud paa, om, naar Loven gik igjennem saaledes, som den var bleven vedtaget i Landsthinget, ikke desmindre det Formaal vilde kunne opnaaes, som var tilsigtet med det Endringsforslag, der var stillet til Lovens sidste Paragraph. Det forholder sig visseelig saa. Det er ved Placaten af 1838 lagt i vedkommende Ministers Haand at nedlægge Forestilling om disse Bevillinger; og det maa jo derfor være overladt til Ministeriet ikke at gaae ind paa at nedlægge denne Forestilling, idetmindste antager jeg ikke, at Bedkommende kan tvinge Ministeriet dertil, og man kan i al Fald lade det komme an derpaa. Der tilkommer ikke de Bedkommende nogen aldeles bestemt Retsfordring derpaa. Den store Dødsfordring, som der laa for Regjeringen til at gaae ind paa denne Art af Bevillinger paa den Maade, hvorpaa Sagen var stillet ved Placat af 9de Marts 1838, idet der var udgaaet en Kongelig Dødsfordring til Bedkommende om at afløse Hovet, og dertil var knyttet en Udtalelse af den Bemyndigelse, som Rentekammeret tidligere havde havt, og som nu blev indrømmet i en videre Udstrækning — denne store Dødsfordring, siger jeg, som Regjeringen tidligere har havt til at gaae ind paa de nævnte, ellers i andre Henseender lidet ønskelige og meget betænkelige Foranstaltninger, den er desuden nu ved den lange Narrække, som allerede er forløben, saa at sige udtømt (Hør!). Midlertid nægter jeg ikke, at der kan være saadanne